

Ústecký DIF SOUŠ aneb Pedagogický optimismus

Uplynula dvě léta od první premiéry tehdy nově zrozeného souboru soukromého Gymnázia Schola ludus v Ústí n. L. Pedagog a režisér Karel Tománek tehdy vystupoval po boku svých svěřenců ve hře Kláry Špičkové Na divokém Západě, která byla víc než pouhou parodií na prostoduché příběhy z divokého Západu. Byla totiž především kritickou reflexí soudobého stavu nositelů a „nosičů“ kultury, předjímající neblahé budoucí efekty, jimž stávající realita připravovala živnou půdu. K. Tománek v ní vystupoval v roli „pedagoga-kulturtrégra“. Jeho postava klenula svůj oblouk od bezbřehého optimismu, který je sto dokazovat, že i škvár a brak přinášejí pozitivní hodnoty, přes výhrady k chování žáků – herců, až po výrok: „My sice máme pedagogický optimismus v osnovách, ale řeknu vám, řezat je, řezat!, řezat!, je málo.“ Svou inscenací tehdy ústečtí na půdě svého gymnázia vyslovili bezděčně nepřímý svůj program, založený na pedagogickém optimismu jiného druhu. Jejich program je prostý. Spočívá v kultivaci ducha takovými prostředky, aby nebylo zapotřebí někoho řezat.

Uplynula dvě léta od chvíle, kdy v Ústí uvedli jeden takový prostředek v život. Říkají mu dnes DIP SOUŠ, což v nezkrácené řeči znamená divadelní festival soukromých škol. Po prvním hektickém ročníku v r. 1993, na němž vystoupilo 19 studentských souborů a nemalý počet profesionálů, se hned v následujícím roce uskutečnil festival znovu. Počtem souborů překonal všechna očekávání. Nepočítáme-li představení divadelně dospělých hostů, zaznamenal 31 inscenací studentských souborů. Ty se navíc podílely na happeningu, nazvaném Babylonská věž, který se udál v závěru festivalu v centru města. U vědomí toho, že koncem 80. let bylo studentské divadlo druh na vymření a u vědomí faktu, že v r. 1994 organizátoři oslovili na 125 soukromých škol, přičemž ty „nejstarší“ nepřesáhly 4 roky své existence, to byla bilance překvapivá a radostná.

Na přelomu letošního března a dubna se DIF SOUŠ uskutečnil již potřetí. Po putování nejružnějšími hracími prostorami tentokrát zakotvil v stánku vpravdě divadelním, v ústeckém Činoherním studiu. Pořadatelé, ve snaze upřednostnit kvalitu na úkor kvantity, přitvrdili pravidla výběru. Výsledkem bylo 19 inscenací studentských divadel a dva hosté k tomu, ale hlavně omezení divadelních pokusů, jejichž cesta za divadlem je na samém začátku. Většina inscenací svědčila o divadelním usilování podloženém určitou zkušeností a tvořivou invencí tvůrců. Minimálně pěti se podařilo dojít takového divadelního tvaru, o němž lze uvažovat v intencích umění. Není asi náhodné, že se již potřetí na festivalovém výsluní zaskvěl soubor tzv. Rodinného divadla Hlína ústeckého pořadatelského gymnázia, vedený již zmíněným K. Tománkem, který je na škole pedagogem neobvyklého předmětu „autorské divadlo“. Není patrně ani náhodné to, že Klára Špičková, studentka gymnázia, je již potřetí autorkou textové předlohy. Její „Krev andělů

aneb Hon“ není tentokrát jen úspěšným pokusem, ale skutečným autorským počinem. Inscenace hry je nadto kvality vsutku nevšední, a to natolik, že se v závěru festivalu zrodila myšlenka zařadit ji do repertoáru Činoherního studia.

Čest a sláva všem, kdo mají pedagogický optimismus v krvi. Jeho dosah nelze zatím dohlédnout, neřku-li docenit.

Milan Strotzer